

Cổ Tích, Hoá Ra Là Như Thế

Contents

Cổ Tích, Hoá Ra Là Như Thế	1
1. Chương 1: Câu Chuyện Cổ Tích Bắt Đầu	1
2. Chương 2: Món Quà Đầu Tiên CủaẾch Nhỏ	2
3. Chương 3: Món Quà Thứ Hai CủaẾch Nhỏ	2
4. Chương 4: Món Quà Thứ Ba CủaẾch Nhỏ	3
5. Chương 5: Món Quà Cuối Cùng CủaẾch Nhỏ	4
6. Chương 6: Cậu Ta Hoá Ra Không PhảiẾch Tầm Thường	5
7. Chương 7: Hạnh Phúc Mãi Mãi Về Sau ?	5

Cổ Tích, Hoá Ra Là Như Thế

Giới thiệu

Genre : Đoạn, ngược, tự sự, không chia rõ công thụ. Lúc bé, tôi rất thích đọc những câu truyện cổ tích, nhất là những c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tich-hoa-ra-la-nhu-the>

1. Chương 1: Câu Chuyện Cổ Tích Bắt Đầu

Lúc bé, tôi rất thích đọc những câu truyện cổ tích, nhất là những câu truyện kết thúc hạnh phúc. Ví dụ như Lọ Lem cuối cùng cũng sẽ được hoàng tử tìm thấy, Bạch Tuyết sẽ tỉnh lại, vàẾch nhỏ sẽ lại trở thành hoàng tử xinh xắn. Sở thích này của tôi, thật không phù hợp với nam nhân, cho nên khi trưởng thành, tôi từ giấu diếm trở thành quên lãng, dần dần bỏ quên đi một phần tuổi thơ của chính mình.

Quãng đường trưởng thành của tôi có thể nói là suôn sẻ, học hành tạm ổn, ra trường lại vào công ty của gia đình nên công việc nhàn hạ. Lúc ban đầu, tôi có chút cảm thấy cuộc sống quá dễ dàng thật sự bất ổn, nhưng càng về sau, tôi lại càng mặc kệ sự dễ dàng đó mà thờ ơ. Như thế, tôi tự làm hư chính mình tự lúc nào cũng không thể biết được.

Tôi nhớ lần đầu tôi gặp cậu, lúc đó tôi vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường nhưng chân tâm thật sự đã thôi nát nửa phần rồi, còn cậu, xui xẻo thay lại dính lấy cái vũng bùn lầy là tôi đây. Ấn tượng khi ấy của tôi với cậu là một đứa một sách béo mũm, ngồi bên tôi có thể che khuất tầm mắt của lão sư hỏi đầu trên bục giảng. Tôi chỉ cần nhích mõng đến sát bên cậu là có thể ngủ mọi lúc mặc cho lão sư đi tới đi lui xung quanh. Tôi có thể nhòai người ra sau lưng cậu rồi nói leo hồn hào khi lão sư quát mắng và rồi sau đó cười khẩy nhìn cậu lúng túng đến khốn khổ đứng lên chịu đòn thay. Trong mắt tôi lúc đó, cậu chỉ là rác rưởi, mà có ai tôn trọng rác rưởi đâu nhỉ?

Sau một năm ngồi bên nhau, cậu có vẻ quyến luyến tôi khi hè đến, câu đầu tiên cậu nói với tôi mà không

hề lấp bắp hay cúi gầm mặt chính là có thể chọn ngồi kế cậu vào năm sau được không? Và câu trả lời của tôi lại là “Cái đồ thói tha nhà cậu lại mong ước vẫn vợ như vậy sao?”

Tôi là thiếu gia, giáo viên có thể trách phạt gì tôi mà tôi lại cần phải chịu đựng sự hời hợt của rác rưởi nhà cậu chỉ để kiếm cho mình một tấm bình phong? Thứ bạn bè mà tôi cần là đám lợi dụng tôi để ăn chơi nhưng bù lại sẽ bị tôi lợi dụng hầu hạ tôi hết mực, từ sức mạnh bằng nhóm, gái gú đến học hành. Còn cậu, chẳng có gì cho tôi cả. Tôi nói nhiều lắm, không nhẹ nhàng và ngắn gọn như cái mớ kí ức ngăn ngui của tôi có thể lưu giữ. Tôi còn nhớ rõ, sau khi cúi gầm mặt chịu đựng hàng tràng nước bọt dạy dỗ của tôi, cậu học trò béo mũm đó lần đầu tiên bật khóc. Tôi thậm chí còn chẳng hề lấy làm lạ vì khi bị phạt cậu ta cũng chưa từng khóc bao giờ.

Ồ vâng, tôi chẳng lạ lắm điều gì, lúc đó, tôi nghĩ rằng tôi biết mọi thứ cơ mà.

2. Chương 2: Món Quà Đầu Tiên Của Ếch Nhỏ

Vào năm học sau, tôi ngồi sau lưng cậu ta. Cho dù ghét bỏ nhưng tôi không thể không thừa nhận, cậu ta có một tấm lưng to đùng đủ chắn cho tôi khỏi việc bị phạt. Tuy tôi vênh váo rằng không ai làm khó được mình, nhưng tránh khỏi rắc rối vẫn hơn, và lão cha của tôi thật sự coi trọng giáo viên đến mức có thể cho lưng tôi nổi lươn suốt một tuần.

Lúc này, bạn cùng bàn với tôi thay đổi liên tục, những cô gái chuyển chỗ đến rồi lại uất ức chuyển chỗ đi. Đơn giản vì thiếu gia tôi là hạng ăn bánh trả tiền, là tiền đầy, không phải tình, nên họ chịu không nổi. Tôi thì mặc kệ, vẫn ngủ và nói leo như bình thường, còn cậu vẫn mím môi đưa bàn tay béo múp ra chịu roi thay tôi như bình thường.

Điều duy nhất không bình thường mà tôi lơ mơ nhận ra, đó là học lực của cậu ta bắt đầu khá lên. Lúc này, bọn học trò cá biệt trong lớp không còn gọi cậu là đồ mập không não nữa, mà bắt đầu chuyển qua thành một sách béo phì. Với tôi thì biệt danh nào của cậu ta cũng tệ như nhau, nhưng một sách thì... ừm, có nhiều giá trị hơn đồ mất não một chút. Và thiếu gia tôi, lần đầu tiên chọt tay vào lưng rác rưởi chỉ để hỏi đáp án của bài kiểm tra.

Nghĩ lại một chút, lúc đó có thật là cậu thông minh lên hay không? Nếu cậu giỏi đến thế hẳn phải nhận ra rằng không việc gì phải chỉ bài cho một thằng ất ơ vênh váo đáng ghét sau lưng mình, để rồi lại bị nó vênh váo nhiều hơn. Cậu sẽ phải nhận ra rằng với trí não đó, cậu có thể thu về rất nhiều sự phục thù từ đám ngu si chỉ trông cậy vào gian lận đó, và nhận được sự thần phục từ tôi. Vậy mà thay vào đó, cậu lại làm như câu hỏi của tôi là ơn huệ hiếm hoi rơi xuống người cậu, cung kính dâng đáp án cho tôi, sau đó lại đảm nhiệm luôn cả việc giải bài tập lẫn chép bài dùm tôi.

Tôi vẫn nhớ tấm lưng múp thịt đó ướt đầm mồ hôi giữa cái nắng trưa gay gắt, trong lớp học ù ù tiếng quạt trần, dưới giọng đọc gắt gỏng của lão sư, cố gắng chép cùng lúc hai cuốn vở một của tôi và một của cậu. Chép đến điên loạn, sau đó lại cuống quýt dâng cho tôi. Khuôn mặt cười ngu dần đến mức làm cho tôi cũng phải bật cười trong câu chữ, đồ đần. Rồi sau đó, hai đứa bật cười, cùng một lúc.

Tôi vẫn nhớ tôi đã tự hỏi, tôi cười vì cậu quá ngu si, còn cậu lại cười vì điều gì?

3. Chương 3: Món Quà Thứ Hai Của Ếch Nhỏ

Năm cuối cùng của tôi ở trường trung học, tôi bị kéo lên vị trí trước mặt cậu để ngồi. Lúc này tính tình tôi vốn không tốt lại càng không tốt hơn. Lão cha tôi dồn tiền để kinh doanh khiến cho gia đình tôi phải thất

chặt chỉ tiêu lại, tôi tạm thời từ vị trí công tử vùng tiền xuống làm thường dân. Vốn dĩ thứ bọn nịnh hót trong lớp tôi sợ là tiền, nên từ khi chúng biết tôi không có tiền, chúng lại lộng hành hơn.

Chúng manh nha lật tôi, mà không có chúng thì tôi chỉ là một thằng công tử bột không hơn. Tôi bí bách, luống cuống tìm lối thoát. Lúc đó cậu lại lao vào giữa vòng vây hùng hục của lũ bạn tôi, đối mặt với tôi ở tâm vòng tròn. Tôi nhớ đã lẩm bẩm không biết bao lần là cậu muốn gì, cái đồ thừa mứa nhà cậu làm gì không làm lại đi cản đường chạy của tôi. Thế mà cậu không trả lời tôi, lại đi gào lên những câu vô nghĩa như tôi là đồ khốn, cướp đồ ăn của cậu, cướp bài tập của cậu, cướp cô gái của cậu. Rồi cậu giơ nắm đấm mồm mồm lên đánh tôi. Tôi còn nhớ nắm đấm của cậu mềm như bông, đụng vào mặt tôi chỉ hơi nhói. Còn tôi phản đòn, là đánh thật. Đánh cho cái bị bông nhà cậu tỉnh ra, đồ khốn phát điên ngay lúc tôi ở cửa tử.

Không ngờ cơn điên bất chợt của tôi lại có uy lực hơn cái danh công tử hảo huyền. Những thằng lăm lăm mã tấu cùng ông nhôm đứng xung quanh thấy tôi đánh cậu như từ liên phát run, ngớ người một lúc rồi vừa kéo cậu ra vừa can ngăn tôi lại. Phải mất một lúc thật lâu sau tôi mới bình tĩnh được, nhìn cậu méo mào nằm trên nền đất, bị đánh thành đầu heo sưng vù đầu máu, tôi mới bắt đầu phát sợ. Nhưng lúc đó, bọn học trò bỉ ổi kia đã rút đi vì sợ liên lụy, chỉ còn tôi với cậu, thì cậu lại cười. Làm sao chứ? Đánh thế chứ đánh nữa tôi cũng không chết được, cậu cười như mếu. Tôi biết anh đánh tôi không chết được, nghe câu đó, đến lượt tôi, thật sự vừa mếu vừa khóc. Cái đồ ngu dần nhà cậu, sao lại quá tin tưởng tôi?

Năm cuối cùng đó, tôi vẫn héch mặt ngênh ngáo trong sân trường, vẫn đều cẳng với nữ sinh, nhưng đã vẫn bớt chuyện tụ tập cùng bọn bạn bè chó má kia. Bọn chúng vẫn sợ tôi, vẫn nói chuyện với tôi, nhưng chính tôi lại đã sợ bọn chúng. Tôi không tiếc tiền nuôi bọn chúng ăn, thế mà khi tôi xuống cơ bọn chúng lại định thịt. Được rồi, lão đây không cần, đi chơi với heo dẩn sau lưng là được nhĩ.

Ngửa người ra sau, tôi lấy cổ nhìn bài cậu chép, nhưng thật ra tôi muốn xem thử cậu thế nào, chẳng qua quá ngại mở miệng, thật phiền làm sao. Hôm đó tôi còn nhớ rõ, cậu nằm đó, nặng trĩu, cho dù tôi có chưa đuối sức vì cố đánh cậu thì cũng không thể vác cậu đi. Sau đó trời còn mưa, nền đất hong nắng bỗng dưng gặp nước liền bốc hơi ẩm ướt. Xót xa quá, tôi đành chạy đi gọi thầy giám thị đến cùng diu cậu vào phòng y tế. Cái đầu heo dẩn đó, mũi gãy, môi bị đâm đến toác ra, bên mắt bầm đen lại cứ hấp háy nói với thầy giám thị rằng em phải giảm cân thôi, em béo quá, té một cái đau như ăn mấy trăm cú đấm vậy.

Cậu té một cái đó, đến lúc tốt nghiệp xong chia tay khuôn mặt vẫn chưa lành, tấm hình kỉ yếu của cậu vẫn tròn trĩnh tếu táo với bên mắt bầm đen, chữ kí phía dưới lại là panda quốc bảo. Cậu lúc này mới nói, tôi nợ cậu một mạng, sau này dứt khoát phải chịu trách nhiệm đấy. Rồi mặc tôi ngơ ngẩn, cậu huỳnh huých chạy theo chuyến xe bus cuối cùng trong hoàng hôn, nhảy lên đó, đi khỏi tầm mắt tôi suốt mấy năm liền.

4. Chương 4: Món Quà Thứ Ba CủaẾch Nhỏ

Tôi vẫn dự mấy buổi họp lớp vô nghĩa của trung học, lúc say vẫn thường kể ra có cậu bạn tròn quay nào rỗng hay làm chuyện vô nghĩa, nhưng tôi không tìm cậu. Việc gì tôi phải tìm cậu? Tôi là người mang nợ cơ mà, tôi không trốn, cậu có muốn tìm hay không tôi không quan tâm.

Khi trưởng thành, tôi quan tâm nhiều thứ phù phiếm hơn lúc còn ngây dại. Những cô gái đến với tôi phải sắc sảo ma mị hơn những cô bé thích khóc thích nhõng nhẽo. Bạn bè tôi phải chung đẳng cấp với tôi, chỗ ăn chơi cũng vậy. Nên đã từng không ít lần, bọn họ nghe tôi lảm nhảm trong cơn say về một sách mồm mồm kia và hỏi tôi khi tỉnh. Tôi chỉ có thể gắt gỏng trả lời, tình cũ của anh đấy, mấy chú thấy sao nào?

Tình cũ của tôi, đúng thật là tri kỉ, đến ngay vào lúc tôi gần như tan hoàn toàn vào vũng bùn của chính mình. Tôi phá nát một phần ba sản nghiệp cha tôi vừa giao cho, ăn chơi quên hết cả, đến mức say sưa quy gục dưới chân cậu. Tấm lưng múp míp cùng khuôn mặt tròn trịa lúc nào đã dần mang vẻ cứng cáp trưởng thành. Tôi lần mò từ ống chân, lên bên hông cậu, rồi gác đầu vào vai cậu thở ra từng hơi cồn, ôm đi nhiều thật đấy tiểu trư. Rồi nấc lên từng tiếng trước khi lịm đi trong cái ôm chắc chắn và bàn tay to lớn vỗ về đó.

Tĩnh lại trong khách sạn, quần áo được thay mới, còn cậu trầm ngâm kể bên, tôi lưu manh giả lả, có phải cậu đã cướp sắc rồi hay không, có hay không đây? Cậu lắc đầu chối đi, thông báo rằng chỉ mua lại một phần công ty của tôi. Lúc ấy tôi cần phải môi, máu tanh ngập tràn, hoá ra lúc trước không đánh chết cậu là tôi sai, đánh chết cái bị thịt phá đám nhà cậu đi.

Nhận ba bốn cú đấm toé lửa, cậu vững chãi ngăn tôi lại, cậu mua công ty rồi lại chuyển về tên tôi còn tôi chuyển về cơ thể cậu vài vết bầm, lần nào giao dịch với tôi cậu cũng ăn đòn đau cả. Sững sờ, tôi còn nghe cậu nói cái gì về việc sống chung, ba năm gì đó đổi lấy một khoản tiền. Tên xấu xí đó, đã dần còn mập, lại con mẹ nó đồng tính. Tôi thế mà lại nhắm mắt kí vào bản hợp đồng chết tiệt đó, đưa chân về ở chung với heo đàn, ba năm không dài, tôi sẽ cho cậu hưởng thụ đến xứng đáng.

5. Chương 5: Món Quà Cuối Cùng Của Éch Nhỏ

“Tôi không muốn.” Tôi nhớ rằng mình đã hất đổ không biết bao nhiêu bàn cơm cậu ta nấu. Tôi bừa bãi, quăng quật đồ đạc của cậu mỗi khi không vừa ý. Tôi bỏ đi ngủ suốt đêm bên ngoài, ngủ suốt một tuần rồi lại mò về hạch tiền và đi tiếp. Lúc nào nhìn thấy cậu, tôi cũng chỉ có một câu “Tôi không muốn.”

Tôi không muốn nói với cậu rằng làm đàn ông thì thôi đi, lại còn vừa béo vừa xấu, tôi không lên được. Tôi vẫn nhớ cậu tốt với tôi khi xưa, nhưng hoài niệm không che giấu được thực tại, tôi thật sự không muốn cậu. Thế mà cậu luyện thứ bí thuật gì đó, da mặt quá dày, đánh không cú, đuổi không đi. Khiến tôi không thể kiềm chế được mình nữa, bắt đầu buông lời nhục mạ.

Có một buổi sáng tôi về nhà sau tiệc rượu bết nhè cùng các cô gái, rồi đẩy xa bàn tay muốn đỡ lấy của cậu, tôi đã nghe loáng thoáng cậu nhắc rằng chỉ có ba năm, có khi còn ngắn hơn, van xin tôi quý trọng. Ba năm tuổi trẻ của tôi mà cậu lại có thể xem nhẹ như thế, tôi lại vùng chân vùng tay. Lần này cậu ta dùng sức đè tôi xuống “Không muốn phải không? Nhưng tôi muốn.” Cười. Nụ cười không như cái ngày bị tôi đánh gần chết. Lần này tôi có cảm giác nổi đau từ trong đáy lòng cậu lan đến tôi, giày vò tôi còn hơn từng động tác làm tình trúc trắc của cậu với tôi.

Tôi vẫn nhớ cậu mạnh bạo cởi phăng chiếc quần tôi đang mặc thế nào, khoá kéo cửa đứt vài đường trên tay cậu. Tuyến mồ hôi của người béo hoạt động thật tốt, chạt vật chưa lâu đã tươm ra. Cậu nặng quá, tôi giãy ra không nổi, đang cong tay tính cho cậu một trận thì mùi vị quen thuộc đó toả ra. Nói không nặng không nhẹ, chúng tôi đã ngồi gần nhau ba năm trời, ở cậu là thứ hương vị lớp học ngày đó, bao hàm cả quãng thanh xuân nổi loạn của chính tôi. Vậy mà cậu chẳng hề biết điều, nhân lúc tôi lơ lửng đã ngậm ngay thứ vũ khí đàn ông của tôi vào miệng.

Có ngon không? Tôi nghiêng rằng thúc mạnh vào cổ họng cậu, ngon chứ? Ăn đến béo rồi mà vẫn muốn ăn cho hết phần dơ bẩn hay sao này? Đồng tính ghê tởm, tôi rửa xả trong kẻ rằng. Nhưng cậu vẫn im lặng hầu hạ tôi, nuốt gọn tôi chẳng chừa lại chút gì. Nhìn thứ còn vương trên miệng cậu, tôi nửa cảm thấy kích thích, nửa cảm thấy ghê tởm chính mình. Đúng vậy, đàn ông mút liếm thứ của đàn ông, còn nuốt trọn, muốn bao nhiêu ti tiện có bấy nhiêu ti tiện. Nhân lúc tôi còn thờ đốc vì khoái cảm mạnh mẽ lạ lẫm, cậu hỏi tôi rằng liệu trong ba năm này đây, thỉnh thoảng tôi có cho phép chuyện này được lặp lại hay không.

Tôi không biết cậu có hiểu ý tôi khi tôi bật cười, nhưng nhìn dáng vẻ ủ rũ rời đi đó, tôi chỉ có cảm giác, thứ gì đó đã vỡ toang, hoàn toàn không thể sửa chữa được nữa.

6. Chương 6: Cậu Ta Hoá Ra Không Phải Ếch Tầm Thường

Vào lúc kể lại câu chuyện này, tôi thật sự đã nếm trải được cơn đau lúc đó của cậu. Người mình yêu thương ở ngay trước mắt, tựa như báu vật trong tủ kính, nhìn thật gần, lại không thể chạm tới, cần môi tức tối, ôm trọn nỗi đắng cay.

Tôi không biết lúc ở chung với tôi miễn cưỡng như vậy, làm sao buổi tối cậu có thể đòi ngủ chung, buổi sáng đòi dùng bữa chung mà vẫn có thể kiềm chế bản thân cậu không được làm tôi kinh động, không được gần gũi tôi. Và rồi cậu có đau đớn thêm nữa khi nghe tôi nhục mạ hay không? Bởi vì nỗi đau bị đối phương từ chối cơ bản đã quá sức chịu đựng rồi.

Tôi chỉ nhớ từ sau hôm ấy, tôi không còn muốn về căn nhà có mặt cậu, nhưng cậu lại lấy hợp đồng ra để uy hiếp tôi phải ở bên cậu một ngày tối thiểu bốn giờ đồng hồ. Thế nên tôi chọn cách gặp mặt cậu ta tại công ty, hai chúng tôi làm chung cũng như đã từng học chung. Cậu ở phía trước, luôn luôn chìa tay ra giúp đỡ chỉ bảo tôi, luôn cười ngớ ngẩn khi tôi câu bắp. Còn tôi, bức bối vì bị một thằng gay xấu xí cưỡng dâm, rồi lại bị chính thằng khốn đó chỉ bảo, bản chất cạnh tranh của thằng tôi liền sống dậy, cố gắng vượt qua cậu. Tôi cố gắng đến nỗi quên cả ghét cậu, chỉ còn biết làm và làm, mỗi ngày đều như nhau, đi sớm về trễ, tôi thuê hẳn một căn phòng tồi tàn gần công ty để ngủ, mặc kệ ánh mắt tiếc nuối cậu nhìn tôi sau mỗi giờ làm.

Cậu thật độc ác khi nuông chiều tôi như thế, cậu để tôi tự tung tự tác phá vỡ mọi điều khoản cậu dùng để trói buộc và van xin tôi, rồi cứ thế cậu để tôi dần rời xa quãng thời gian tôi có thể hạnh phúc đó. Sau đó, chỉ có tôi ôm tiếc nuối mãi trong lòng.

Ngày đó, tôi duy trì tình trạng chỉ có ngủ và làm đến một ngày, công ty nhờ tôi mà đạt lên một mức tiến triển mới. Mọi người đều rủ nhau đi ăn mừng, bọn họ vui vẻ kéo nhau ra cửa, trong phòng họp chỉ còn có cậu và tôi. Tôi còn nhớ cậu đã hỏi tôi rằng có muốn mời cả cậu cùng đi chung vui hay không, và tôi đã bất giác lắc đầu. Vậy đó, thằng tôi khốn nạn tiếc một bữa cơm với người tri kỷ đã giúp đỡ mình đứng lên từ bùn lầy như thế. Tất nhiên sau giây phút bẽ bàng như thế, cậu ra về lặng lẽ từ cửa sau, còn tôi vô tư đường hoàng quay ra cửa trước với đồng bạn. Tối hôm đó, chúng tôi thực sự vui vẻ, vui vẻ đến mức, tôi đã ngủ cùng với cô em gái họ hàng của cậu lúc nào không hay.

Cô gái này quả thật rất đẹp, được nhận vào làm bên bộ phận quan hệ khách hàng trong công ty vài tháng thôi mà đã có vài thành tựu đáng kể. Lúc thức dậy bên cô, tôi thậm chí còn tưởng chính mình đang mộng xuân. Chuyện này sau đó, cô chỉ coi như qua đường, nhưng tôi lại cảm thấy như mình có thêm một phần trách nhiệm. Về sau, tôi đã phải cố gắng nghĩ suy rất nhiều, tại sao tôi ăn chơi hoang đàng có bao giờ nghĩ ngợi gì, vậy mà chỉ mới nghĩ đó là em gái cậu, tôi lại sợ run. Cậu đâu thể làm gì tôi, trách mắng có hề gì, bản thân tôi biết cậu sẽ không hại tôi, thế là đủ rồi.

Nhưng mọi suy đoán của tôi đều sai, cậu biết chuyện qua đồng nghiệp, không mắng nhiếc tôi cũng chẳng thêm hại tôi thật, nhưng cậu bỏ rơi tôi. Cậu không thờ ơ hoàn toàn với tôi, nhưng bây giờ ngoài chuyện công việc, cậu không còn cười với tôi nữa. Cậu không còn ở phía trước chờ tôi nữa, đến lúc này, tự tôi phải cố sức đuổi theo cậu.

Nụ cười ngu ngơ ngớ ngẩn mỗi khi làm được việc gì vừa lòng đối phương đó, đã chuyển từ cậu sang tôi lúc nào không hay.

7. Chương 7: Hạnh Phúc Mãi Mãi Về Sau ?

Cậu bạn béo của tôi, heo đàn của tôi, tình cũ của tôi, tên đồng tính ghê tởm bệnh hoạn của tôi đó, vốn dĩ không thể tồn tại cùng tôi quá lâu ở thế gian này. Tôi tình cờ biết điều đó khi mang ý định kỉ niệm chúng tôi đã sống chung như kẻ thù được một năm đầu và định đề nghị chuyển quan hệ thù hận đó thành đồng bạn vào hai năm sau, rồi có thể.... Đến tôi cũng không ngờ rằng, sẽ không có hai chữ “có thể” đó,...

Hoá ra cậu ta thật sự rất đau đớn, mà tôi lại là người tiếp thêm vào cơn đau đó, từng bước đẩy cậu ta vào đường cùng. Tôi không hề biết trong lúc tôi mãi mê đặt bánh và mua những món quà, cậu ta đã lẳng lặng kéo chiếc thu gọn những món vật dụng giản đơn của mình đem đi mất. Tôi cũng không để ý thật ra cậu có gầy đi từng chút một khi chúng tôi ở chung, và việc ấy hành hạ cậu thế nào.

Mọi người thường nhìn vào những người béo và nghĩ rằng họ chậm chạp, tham ăn, hơi hám bẩn thỉu và sống như một đứa sai vặt chỉ vì vận động sẽ giúp bọn họ giảm béo đấy mà. Nhưng sống cùng cậu, người ăn nhiều là tôi, người lười biếng chậm chạp là tôi, người nhậu nhẹt bốc mùi bia rượu nồng nặc cũng là tôi. Chưa có bữa ăn nào chúng tôi dùng chung mà cậu có thể ngồi ăn đàng hoàng hết phần của mình, chỉ vì tính tôi hay gây sự cáu bẳn. Cậu im lặng dọn dẹp dùm tôi, cả người cậu lúc nào cũng thơm mùi bạc hà thanh sạch và cả hương vị quen thuộc mà lúc trước tôi bất chợt nhận ra đó.

Nhịn ăn rồi cố vắt kiệt chính mình cho công việc khiến sức khỏe của cậu suy giảm, sau đó lại phát hiện ra chuyện tốt tôi làm với em gái khiến cậu trầm cảm nặng nề hơn. Tôi nhớ cậu đã từng kể rằng đã có khi gia cảnh nghèo đói đến mức cậu tưởng mình không thể sống được nữa, cho đến khi khá giả lên cậu mới cảm nhận được sự hạnh phúc khi buổi tối đắp mền đi ngủ với cái bụng no căng. Vô tư tận hưởng niềm vui trẻ con như thế khiến cậu tròn quay, đó là lỗi của cậu, tôi nhớ mình đã nói thế. Sau đó cậu ấy không hay kể chuyện gì với tôi nữa.

Tôi đã nghĩ, nếu lúc đó tôi không cay nghiệt cắt lời, có thể cậu đã kể cho tôi nghe cậu đã lo lắng một khoản tiền cho gia đình cậu, và cậu sẽ kể tôi nghe cậu đã dùng vài viên thuốc chợ đen để giảm cân như thế nào. Và cậu sẽ không phải chịu đựng cơn đau đó một mình đến nỗi gục ngã trên đường phố xa lạ, một mình.

Tôi nhớ có một câu chuyện cổ tích thế này, một hoàng tử lấy phải một chú ếch. Khi vua cha muốn một món quà từ các con trai của mình, chú ếch đã cho hoàng tử một chiếc áo được may đo tinh xảo, một chiếc bánh ngon nhất trần đời, một hòm báu vật không đâu có được. Đến khi vua cha muốn gặp chú ếch, chàng hoàng tử đã phiền muộn xấu hổ vì vợ mình đến mức muốn bỏ đi khỏi vương quốc. Và chú ếch lại cố giúp chàng bằng cách trút bỏ bộ da, trở thành một người xinh đẹp

Cậu ta giống hệt chú ếch đó, tôi nghĩ là vậy. Cố gắng hết sức để giúp đỡ tôi, cố gắng đến mức kiệt sức rồi ngã gục. Nếu chú ếch đó ban đầu đã là một người xinh đẹp, vậy nó cần gì phải van xin hoàng tử cưới mình và cố gắng giúp chàng có được những thứ cống phẩm quý giá kia. Nó đơn giản chỉ việc ngồi đợi, mọi người sẽ phải đến lấy lòng một người xinh đẹp giàu có như nó. Tôi còn nghĩ, nếu tôi là ếch, tôi sẽ bỏ chàng hoàng tử mà đi. Vì chàng muốn chi tôi cũng làm được, thế mà chàng lại xấu hổ vì tôi đến mức muốn bỏ đi mãi mãi.

Do chú ếch là người trong truyện cổ, nên cho dù hoàng tử có thật sự không hề quan tâm, ếch vẫn sống hạnh phúc mãi mãi với chàng về sau. Còn cậu ấy và tôi là những con người ngoài đời thực, hạnh phúc đó có vẻ quá xa vời, nhất là lỗi lầm của tôi không có cách gì cứu chữa được.

Cậu béo của tôi đến thời điểm tôi đang ngồi hồi tưởng này, thực sự đã không còn béo nữa, cậu gầy gộc xanh xao vì di chứng nhiễm độc do thuốc giảm cân và chống trầm cảm xung khắc lẫn nhau. Cậu không biết tôi hiện tại là ai, nhưng lại nhớ rõ tôi của thời học trò. Cậu có thể giải thích vì sao lúc đó lại đánh tôi rồi để bị tôi đánh lại, chẳng phải sẽ đánh lạc hướng được bọn kia sao? Cậu còn kể cho tôi nghe rằng để ngồi gần tôi của quá khứ, cậu đã phải giả vờ như cận thị, loạn thị, lão thị như thế nào. Chỉ là, những câu chuyện đó, cậu kể với tôi, không phải với âu yếm của tình yêu, mà là sự giải bày của một người anh họ với em rể, cậu chính thức xem tôi là người yêu của cô em gái kia, một người yêu bánh trái và thành đạt vô cùng.

Có buồn cười hay không đây? Khi được chính người đã dẫn dắt mình trưởng thành ngưỡng mộ? Và có nên đau khổ hay không? Khi người mình yêu cứ một mực chúc phúc cho chính mình. Sự trừng phạt từ những lỗi phạm của tôi, có cảm tưởng như dao cùn lưỡi, đâm từng nhát từng nhát, cả người tôi nát tan nhưng hơi thở của tôi vẫn còn, không cách gì chết được, không thể yên nghỉ, mãi mãi cam chịu đắng cay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-tich-hoa-ra-la-nhu-the>